

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

29 ноември 1956 година*

По дело 8-55

между

FÉDÉRATION CHARBONNIÈRE DE BELGIQUE, със съдебен адрес в Люксембург, 6, rue Henri Heine,

ищец,

за която се явяват г-н Louis Dehasse, г-н Léon Canivet, г-н Pierre Delville и г-н Henri Goudaillier, подпомагани от адв. Paul Tschoffen, Avocat à la Cour d'Appel de Liège, и от адв. Henri Simont, Avocat à la Cour de Cassation de Belgique, професор в Свободния университет в Брюксел,

и

Върховният орган на Европейската общност за въглища и стомана, със съдебен адрес на ръководния орган 2, Place de Metz, Люксембург

ответник,

за който се явява неговият правен съветник г-н Walter Much, в качеството му на представител, подпомаган от адв. G. van Hecke, Avocat à la Cour d'Appel de Bruxelles, професор в Университета в Louvain,

с предмет иск за отмяна на Решение № 22/55 на Върховния орган от 28 май 1955 г. и на определени решения на Върховния орган, които са резултат от неговото писмо от 28 май 1955 г. до правителството на Кралство Белгия, относно регулирането на изравнителната система (*Официален вестник на Общността от 31 май 1955 г., стр.753 - 758*)

СЪДЪТ,

в състав: г-н М. Pilotti, председател, г-н. J. Rueff и г-н О. Riese, председатели на състав, г-н Р. J. S. Serrarens, г-н L. Delvaux, г-н Ch. L. Hammes и г-н А. van Kleffens, съдии,

генерален адвокат: г-н М. Lagrange,

секретар : г-н А. van Houtte,

* Език на производството: френски.

постанови настоящото

Решение

А - ОТНОСНО РЕШЕНИЕ № 22-55 ОТ 28 МАЙ 1955 г.

1) Правомощие на Върховния орган да определя ценовата скала и да фиксира цените на по-ниско ниво

Съгласно параграф 8 от Конвенцията, установяването на механизмите за изравняване, предвидени в третата част на тази конвенция, трябва да предхожда създаването на общия пазар. Следователно от самото начало Конвенцията излага белгийския пазар на въглища на влиянието на общия пазар, единствено чрез прилагането на специални мерки, и по-специално чрез въвеждането на изравнителната система. Тези мерки се обясняват със съществуването на различия между Белгия и другите страни от Общността, произтичащи от неблагоприятните производствени условия.

По време на устната фаза на производството, ответникът изложи причините за това неблагоприятно положение; обяснението не беше оспорено и Съдът го приема за точно. В действителност, в Белгия съществуват:

- 1) като цяло по-неблагоприятни геоложки производствени условия, отколкото в страните, чиито цени доминират на общия пазар, което се проявява чрез съществуването на определен брой така наречени „маргинални” мини;
- 2) техническо изоставане, което се дължи на невъзможността, от няколко години, за осъществяване на необходимите инвестиции, и
- 3) по-високо равнище на заплатите, отколкото в останалите страни производители.

По тези причини, производствената себестойност в Белгия е по-висока, отколкото в други страни, което води до по-високо ниво на цените, отколкото в други страни. С цел белгийският пазар да бъде интегриран в общия пазар и да се осигури изравняване на цените, Договорът се стреми да неутрализира това отклонение като намали разликата в производствената себестойност чрез изравнителни плащания, при условията, предвидени в параграф 26 от Конвенцията. Този параграф предвижда за всички потребители на белгийски въглища намаляване на цените на въглищата с цел тези цени да се изравнят с тези на общия пазар, като същевременно посочва качеството, което трябва да имат предприятията, за да се ползват от изравняване, датата, от която трябва да настъпи посоченото по-горе изравняване, както и степента, в която трябва да се извърши намаляването на цените. Така признати, интересите на потребителите изискват намаляването на белгийските цени до предвидимата производствена себестойност да стане напълно ефективно без оглед на колебанията в белгийския пазар. Ако изравняването на цените се извършваше, както предлага ищецът, чрез повишаване на цените на общия пазар, а не чрез намаляване на

белгийските цени, то това би превърнало изравнителните плащания в безсмислена и безпредметна субсидия.

Съгласно параграф 26 от Конвенцията, съществуването на положение, в което изравняването е оправдано, предполага необходимостта нивото на белгийските цени да се намали до една повече или по-малко определяна граница, която произтича от обща оценка, която се основава на прогнозите относно производствена себестойност в Белгия в края на преходния период. От друга страна, необходимо е да се отбележи, че текстът на параграф 26 не съдържа точно указание за това как трябва да се извърши изравняването на цените в предвидените граници и дали трябва да бъде извършено от самите предприятия или от Върховния орган.

Ищецът обаче изтъква, че Договорът предвижда пазарен режим, в който предприятията определят цените и че, ако няма изрична дерогация, в този случай именно самите предприятия определят цените, което те трябва да извършват на нивото на предвидимата производствена себестойност, щом като се ползват от изравняването на цените. Така че ищецът не изключва напълно намесата на Върховния орган в определянето на цените, но я ограничава до случаи, изрично предвидени в Договора, и по-специално в член 61 от него.

Изискването от Конвенцията намаляване на белгийските цени е операция от съществено значение, която има за цел да подготви в особено трудни условия интегрирането на белгийските въглища в общия пазар и която се ръководи от общия интерес на Общността за постепенно нормализиране на общия пазар на въглища.

Съгласно това твърдение, през преходния период всички тези цели биха подлежали или биха били подчинени на първо място на свободната преценка на самите белгийски въгледобивни предприятия. Такъв резултат не може да бъде приет.

Освен това, нормалното функциониране на пазарната икономика би довело до образуване на пазарни цени, които биха се определяли от предлагането и от търсенето и които биха били подложени на непрестанни колебания. А цените на белгийските въглища, в преходния период, трябва да бъдат определяни и да се задържат на ниво, близко до предвидимата производствена себестойност. Тази граница, чието определяне произтича от една обща оценка, основаваща се, *inter alia*, на прогнозите за подобряване производителността на въгледобива и на последиците от програмите за закриване на маргиналните мини, не се поддава на пазарните влияния. Намаляването на цените на белгийските въглища не би могло да се осигури, ако те биха били оставени на влиянията на предлагането и на търсенето на пазара.

Накрая, в този случай член 61 от Договора не е приложим. В действителност, тази разпоредба позволява намеса само в случай на необходимост, за да се преодолеят временните неудобства от прекаленото повишаване на цените в резултат на нормалното функциониране на пазарната икономика; прилагането

на този член с цел цените да се задържат постоянно на едно изкуствено ниво, определено от изчисляването на предвидимата производствена себестойност в края на преходния период, би означавало този член да бъде отклонен от истинската му цел. Нещо повече, тежестта на процедурата, предвидена в член 61, трудно съответства на определянето на цените, подложено на преразглеждане в резултат на промените в изчисляването на предвидимата производствена себестойност, настъпващи с приближаването към крайния срок и с частичното изпълнение на плановете.

Освен това, това което ясно сочи, че член 61 не е предвиден за подобен случай, е че изисква предварителна консултация с Консултативния комитет и със Съвета „доколкото е целесъобразно да бъдат предприети такива мерки и за размера на цените, който да бъде определен по този начин”, т.е. относно съображенията за икономическа възможност: в конкретния случай става дума за нещо съвсем различно, а именно за изчисляване на бъдещата производствена себестойност, като се вземе предвид подобрението на производителността като резултат от изпълнението на плановете за оборудване и модернизация, което е от чисто технически характер. По отношение на степента на намаляване на цените, тя не следва да бъде обсъждана, тъй като вече е определена от Конвенцията.

Ищецът обаче отбеляза по време на устната фаза на производството, че доколкото предприятията не биха изпълнили задължението за намаляване на своите цени в предвидените от Конвенцията граници, Върховният орган би разполагал с непреки правни основания, за да се гарантира постигането на целта на параграф 26, т.е. че той би имал правно основание да оттегли изравнителните плащания от предприятията, които не биха изпълнявали своите задължения. И тъй като това правно основание е достатъчно ефективно, не би следвало да се приеме, че определянето на цените от Върховния орган би било задължително.

Съдът не може да приеме този довод, защото в съответствие с общоприета правна норма подобна косвена реакция на Върховния орган на незаконно действие от страна на предприятията, би трябвало да бъде пропорционална на неговите мащаби. По тази причина Върховният орган би бил упълномощен само да намали изравнителните плащания в степен, която съответства на степента, в която предприятията не са намалили своите цени в предвидените граници. В този случай предприятията винаги биха имали определен интерес да поемат риска от едно такова намаляване на изравняването и да предпочетат печалбата от относително високите цени пред печалбата от по-големи изравнителни плащания, които съответстват на намаляването на цените, ако те са дали съгласието си за това, особено ако наличните фондове за изравняване намаляват пропорционално.

От изложеното по-горе става ясно, че една косвена намеса от страна на Върховния орган като например намаляване на изравнителните плащания е недостатъчна, за да осигури постигането на целта, предписана в параграф 26, 2а от Конвенцията.

При тези обстоятелства трябва да се установи, че единствено пряката намеса на Върховния орган е в състояние да гарантира незабавното изпълнение на намаляването на цените, което трябва задължително да съпътства изравняването.

По време на устната фаза на производството ищецът е поддържал, че отсъствието в Договора на изрично предоставяне на правомощия за определяне на цени на органа не допуска признаването на подобно правомощие чрез тълкуване, което се счита за разширително и недопустимо в правото. Съдът не споделя това становище, доколкото в конкретния случай става дума за правомощие, без което, както той установи по-горе, изравняването не би могло да функционира съгласно параграф 26 от Конвенцията, а именно на основата на незабавно и гарантирано намаляване на цените. По мнение на Съда е позволено, без да се стига до разширено тълкуване, да се приложи едно общоприето правило за тълкуване както в международното, така и във националното право и съгласно което нормите, установени в международен договор или със закон, предполагат норми, без които първите не биха имали смисъл или не биха позволили разумно и полезно прилагане. Освен това, съгласно член 8 от Договора, задължение на Върховния орган е да осигури осъществяването на целите, определени от Договора, при условията, предвидени от него. От тази разпоредба, която е ръководен принцип за правомощията на Върховния орган, определени в глава I на Договора, се заключава, че се ползва с определена автономия в определянето на мерките по изпълнението, които се налагат за осъществяване на целите, посочени в Договора или в Конвенцията, която е неразделна част от него. Тъй като в конкретния случай става дума за осъществяване на целта на параграф 26 от Конвенцията, Върховният орган има правомощието, ако ли не задължението да предприеме - в определените с тази разпоредба граници - мерки за гарантиране на намаляването на цените на белгийските въглища.

От това произтича, че изпълнението на неговата задача изисква, в конкретния случай, правомощието на Върховния орган да определя цените. Необходимо е да се признае обаче, че обхватът на това правомощие се ограничава само до целта да се осигури намаляване на цените на тези въглища за всички потребители на белгийски въглища от самото начало на преходния период и в рамките, предписани от Конвенцията в параграф 26.

Освен това ищецът отрича правомощието на Върховния орган да определя цените, като изтъква, че изречението от параграф 26, 2, буква а) „скалата, определена на тази основа, не може да бъде променяна без съгласието на Върховния орган”, трябва да бъде тълкувано като забраняващо на Върховния орган да определя в таблица нивото, до което трябва да бъдат намалени цените на белгийските въглища в изпълнение на параграф 26 от Конвенцията. Обаче, такава забрана не се съдържа в посочения по-горе текст; тя се извежда от ищеца по подобен начин и *a contrario*. Такива доводи обаче са допустими само в краен случай и когато никакво друго тълкуване не би било подходящо или съвместимо с текста, контекста и тяхната крайна цел. Обаче, този случай не е

такъв, след като текста се обяснява, така както е формулиран, със стремежа всяко последващо изменение да бъде подчинено на одобрението на Върховния орган в случаите, в които не се изисква намесата на Върховния орган, тъй като предприятията са намалили своите цени по собствена инициатива.

Въпреки че от предходните съображения е видно, че в конкретния случай Върховният орган е действал в рамките на неговите правомощия, необходимо е да се разгледа и дали той е злоупотребил с правомощия по отношение на ищеца с това, че е преследвал, както твърди ищецът, структурни цели, и с това, че в своите действия е бил воден от желанието да намали цените поради определени трудности, свързани с търгуването на въглища в момента, в който е било взето оспорваното решение.

Намаляването на цените в резултат на изравняването е задължително предвидено в параграф 26 от Конвенцията, както и размера на това намаляване. При тези условия не става въпрос за злоупотреба с правомощие, тъй като единствената мярка, която Върховният орган би могъл да вземе с оглед преследване целта на параграф 26, е било именно тази, която се състои в това да се намалят цените на белгийските въглища. Поради липса на доказателство, че нивото на цените, такова, каквото е определено от Върховния орган при приемане на Решение № 22 – 55, е било различно от нивото, което произтича от правилното определяне на цените по смисъла на параграф 26, 2, буква а) от Конвенцията, посоченото по-горе решение не би могло да бъде опорочено от злоупотреба с правомощие. Всъщност, дори и да беше доказано, а случаят не е такъв, че Върховният орган се е ръководел от желанието или да предизвика определени структурни промени, или да предотврати трудности, свързани с търгуването чрез намаляване на цените, той би имал за цел да постигне резултат, който неизбежно и във всички случаи би бил последица от преследването на законната цел на неговото действие. Освен това, ответникът не може да бъде упрекван в това, че в периода 1952 - 1955 г. се е опитал да завърши своите приблизителни оценки що се отнася до предвидимата производствена себестойност за 1958 г., нито в това, че за целта е събирал, както е постъпил, документацията, внасяща яснота в това отношение. От доклада на Смесената комисия, на която е било възложено да проучи изравняването за белгийския въгледобив, както и от подробните изчисления на Върховния орган относно оценката на равнището на предвидимата производствена себестойност, е видно, че Върховният орган е преследвал, между другото, целта да намали цените на белгийските въглища в рамките на режима, посочен в параграф 26 от Конвенцията, и по-специално в степента, наложена от тази разпоредба. Дори и към мотивите, които сами по себе си оправдават действието на Върховния орган, беше прибавен един неоправдан мотив, решението не би могло да бъде опорочено от злоупотреба с правомощие, доколкото то не накърнява основната цел на параграф 26 от Конвенцията.

За изложените по-горе съображения следва да бъдат отхвърлени първото и второто оплакване, които са формулирани в исковата молба.

II) Съотношение между продажна цена и предвидима производствена себестойност

Ищецът поддържа, че Върховният орган е злоупотребил с правомощие, като е определил цените без да вземе под внимание предвидимата производствена себестойност в края на преходния период, като в резултат на това в таблицата, която той публикува за целта, е посочена средна цена, по-ниска от предвидимата производствена себестойност.

Параграф 26 от Конвенцията обаче определя степента, в която следва да се осъществи изравняването на белгийските цени с тези на общия пазар, като се има предвид, че ако цените на общия пазар надхвърлят нивото на предвидимата производствена себестойност в Белгия, не би имало нужда белгийските цени да се намаляват до стойност, близка до предвидимата производствена себестойност, защото в този случай целта на изравняването вече би била постигната.

Преди да се проучи въпросът дали Върховният орган е определял цените в предвидената степен, следва да се провери дали е вярно, както твърди ищеца, че Върховният орган е заменил цените на Рур с тези на Общия пазар и без да вземе предвид изкуствено ниското ниво на цените на Рур, както и по-високото ниво на цените в някои други басейни.

Ответникът поддържа, че е искал да намали, в предвидените граници, разликата между белгийските цени и тези на Рур, тъй като този басейн има „лидерство в цените” в общия пазар, поради факта, че разполага, по отношение на видовете въглища, които попадат под изравнителния режим, с най-голям износен излишък.

По повод на този спор Съдът констатира, че като е намалил разликата между белгийските цени и тези на Рур, и като се е основал на цените на Рур, така както те се прилагат на практика, т.е. без да се взема предвид евентуален изкуствен характер на тези цени, Върховният орган е оставил да съществува определен марж между тези две ценови нива. По отношение на евентуално изкуственото естество на цените на Рур, Върховният орган е бил в правото си да не го взема под внимание, защото въпросът дали цените на общия пазар са определени от цените в Рур е фактически въпрос, който не зависи от евентуално изкуственото естество на тези цени. Като се има предвид, че Върховният орган не е определял белгийските цени на нивото на цените на Рур, следва да се установи, че ищецът е доказал, че цените, определени от Върховния орган са били, в няколко изключителни случаи, по-ниски от цените, валидни за някои други басейни, и по-специално за този в Aix-la-Chapelle, както и в Северния басейн и басейна в Pas-de-Calais. Само в тези няколко случая, беше посочено, че Върховният орган е надвишил нивото на цените на общия пазар. Обаче ищецът не изтъква никакъв факт или обстоятелство, които да позволят да се установи, че в посочените по-горе случаи нивото на цените във въпросните басейни е определяло това на общия пазар. При тези условия няма

основание да се приеме, че в конкретния случай цените, определени от Върховния орган, са били по-ниски от тези на общия пазар.

Следователно първият въпрос, който се поставя, е дали Върховният орган, като осигурява изравняването на цените чрез определяне на белгийските цени на ниво, по-ниско от това в сила дотогава, е отклонил или не е от неговата цел изчисляването на предвидимата производствена себестойност за 1958 г., което Върховният орган е бил задължен да извърши, тъй като съгласно параграф 26 нивото на тази себестойност е представлявало границата на всяко намаляване на цените, което би могло да бъде оправдано от изравняването.

В действителност целта, която е пълното и окончателно интегриране на белгийските въглища в Общия пазар и без съмнение съответства на общата цел на Договора, но излиза извън целите на разпоредбите на параграф 26, 2, буква а) от Конвенцията, които предвиждат интегриране само доколкото производствената себестойност в Белгия в края на преходния период позволява това. През този период разпоредбите на параграф 26, 2, буква а) предвиждат ограничен във времето изравнителен режим; следователно изравняването е свързано с развитието на предвидимата производствена себестойност с цел да се осигури съответстващо развитие на цените. Възможно е в края на преходния период да се окаже необходимо едно по-силно намаляване на производствените разходи с цел да се даде възможност белгийските въглища да се интегрират окончателно в общия пазар; постигането на тази нова цел ще зависи от наличните правни основания в този момент, но този въпрос остава извън приложното поле на параграф 26, 2, буква а) от Конвенцията и на предвидения в нея режим. В случай че Върховният орган, както твърди ищецът, е определял цените единствено с цел да ги изравни с цените на общия пазар, и като пренебрегва равнището на предвидимата производствена себестойност в края на преходния период, неговото решение би било опорочено от злоупотреба с правомощие и то би трябвало да бъде отменено. Случаят обаче не е такъв.

Ищецът не е представил доказателство, че в противоречие с предписанията на Договора, с обективните реалности и с интересите на белгийския въгледобив, ответникът е определял продажните цени и че е изчислил предвидимата производствена себестойност на съответните въглища за 1958 г. единствено с цел, или поне с основна цел да намали цените, без да се съобрази с границата, която налага параграф 26, 2, буква а) от Конвенцията.

Различията във вижданията, изразени от страните по време на обсъжданията, по отношение на изчисляването на производствената себестойност на белгийските въглища в края на преходния период, се отнасят изключително до елементи от статистически характер, чиято чисто счетоводна оценка не би могла да постави под съмнение законността на оспорваната мярка, след като тази оценка не разкрива никакъв признак, че с това Върховният орган е преследвал цел, различна от тази, определена от параграф 26, 2, буква а) от Конвенцията.

Дори ако ответникът е допуснал известни грешки в избора на елементите на своите изчисления, какъвто е случая, що се отнася до референтната година и както би могло също така да се окаже и по отношение на амортизацията и групирането на категориите въглища, не следва, че тези грешки представляват *ipso facto* доказателство за злоупотреба с правомощие, щом като също така не е установено, че в конкретния случай Върховният орган, чрез сериозна липса на предвидимост или предпазливост, равностойна на незачитане на законната цел, е преследвал обективно цели, различни от тези, за които са предоставени правомощията, предвидени в параграф 26, 2, буква а).

Всъщност, по отношение на определянето на равнището на прогнозната производствена себестойност за 1958 г., изглежда очевидно, че – що се отнася до избора на 1952 г. за референтна година „*caeteris paribus*”, а не на 1955 г., период, през който са били взети съответните решения – някои елементи, които са били непредвидими през 1952 г. и дотогава, през 1955 г. са били или са могли да станат предвидими. Освен това е необходимо да се отбележи обаче, че ответникът е смекчил или поне се е опитал да смекчи тези грешки чрез повишаване или на продажните цени на въглищата, или на размера на изравнителните плащания, като са били взети предвид увеличението на заплатите и някои елементи с по-малко значение. Същото се отнася и до факта, че ответникът е взел предвид прогнозите, известни през 1955 г., относно преустройството на маргиналните мини (вж. Доклада на Смесената комисия за мините), както и с някои субсидии и разходи за модернизация на съоръженията поради амортизации, без същевременно да приеме техните размери, приети в счетоводните документи на предприятията. Независимо дали тези факти се вземат под внимание в тяхната цялост или поотделно, те представляват характеристики на желанието и на законната воля на ответника да търси все по-тясно сближаване на предвидимата производствена себестойност в края на преходния период.

По отношение на разпределението или „групирането” на въглищата по видове и категории, страните са съгласни да приемат, че е възможно само разделение на категории. След като преди решението от 16 юли 1956 г. страните бяха предложили по взаимно съгласие, въпреки определени резерви от едната и от другата страна, цифра, която представлява средната стойност от обединяването на всички категории в една група, в светлината на тези резерви те изложиха своите становища и пледираха, основавайки се на това ново разделяне по групи, толкова различно, че става трудно и дори невъзможно да се сравнят цифрите. Все пак, без да се взема отношение по предимствата, присъщи на тези различни начини на групиране, трябва да се установи, че тяхното подробно разглеждане не показва, че с избора на своя метод ответникът е постигнал резултат, противоположен на изравняването на цените на белгийските въглища с тези на общия пазар, без да се съобрази с границата на приблизителната прогнозна производителна себестойност за 1958 г.

За посочените по-горе съображения, правното основание за злоупотреба с правомощие не е основателен от гледна точка на нивото на продажните цени и

неговото съотношение с предвидимата производствена себестойност в края на преходния период.

III) Намеса на белгийското правителство

Като изтъква, че Решение № 22-55 е намалило продажните цени, за да обслужи целите, присъщи на икономическата политика на белгийското правителство, и с неговата намеса, ищецът не уточнява по кои въпроси тези цели са били в противоречие и са подменили целите, които Върховният орган е бил в правото си да преследва. Ищецът не представи доказателство, че със своето Решение № 22-55 Върховният орган е пожертвал законните интереси на белгийските производители в полза на политиката на тяхното правителство; нормално е освен това в такава област да се водят обсъждания и консултации. Безспорният факт, че Върховният орган е определял продажните цени на ниво, по-високо от това, предложено от белгийското правителство, по-скоро сочи, че Върховният орган е запазил своята свобода на преценка.

При тези условия настоящото оплакване е неоснователно.

IV) Определяне на продажните цени без изравняване в определени случаи

Ответникът твърди, че изключването на печалбата от изравняването по отношение на битоминозни въглища, които не са класифицирани в Campine, изобщо не предполага, че тези видове са вече достатъчно интегрирани в общия пазар, за да бъдат поставени извън изравнителната система; той е на мнение, че трябва да се вземе предвид случая, в който би могло отново да се осигури определено намаляване на белгийските цени и ако това е необходимо, да се възобнови изравнителното плащане и за въгледобива в Campine.

Всъщност, писмото от 28 май 1955 г. оставя непроменени въпросните видове въглища в изравнителната система въпреки измененията, които то внася в правилата, съгласно които размера на изравнителните плащания за някои предприятия е определен; следователно режимът, предвиден в параграф 26, 2 буква а) от Конвенцията, е приложим към тези видове, включително и по отношение на необходимостта да се осигури пълноценното действие на този режим чрез определяне на цените.

Определянето на цените, както вече беше установено, е обща и необходима мярка по прилагането на извънредния режим, предвиден в параграф 26, 2, общо за белгийското въгледобивно производство.

Въпросът дали този режим позволява да се намалят или дори да се оттегли изравняването в зависимост от производствените условия в някои отделни предприятия, е предмет на оплакването, свързано с принципа на избиращемостта в прилагането на параграф 26. Законността на избиращемостта ще бъде разгледана по-нататък във връзка с всички разпоредби на писмото на Върховния орган до белгийското правителство от 28 май 1955 г.. Обаче, още отсега може да се установи, че независимо от решението, което ще

бъде взето по отношение на този принцип, не би могло да се приеме съществуването за потребителите на белгийски въглища на няколко ценови скали, не повече от съвместното съществуване за един и същи вид, на въглища на свободни цени и на въглища на определяни цени.

От това следва, че в посочения по-горе случай намаляването или дори оттеглянето на изравняването за някои видове и само в определени случаи, не води до изваждане на тези видове извън скалата, тъй като ценовата скала, произтичаща от прилагането на параграф 26, 2, може да бъде единствено единна за всички потребители на белгийски въглища.

Следователно възприетото решение се обяснява с нормалното прилагане на режима, посочен в параграф 26 и с нормалното упражняване на правомощие, което е необходимо за осъществяването на този режим; от което следва, че не е основателно правното основание за злоупотреба с власт.

Б. - ОТНОСНО ПИСМОТО ОТ 28 МАЙ 1955 г.

Г) Намаляване или оттегляне на изравняването за някои предприятия

Ищецът изтъква на първо място, че въвеждането в изравнителната система на избирателен критерий, т.е. адаптирането на изравнителните плащания към конкретното положение на предприятията, представлява дискриминация, забранена от Договора.

Тази теза следва да бъде отхвърлена. В следствие на решението, съдържащо се в писмото от 28 май 1955 г., изравняването се оказва намалено, дори преустановено, доколкото неудобствата, произтичащи от по-неблагоприятните геоложки условия, които са една от предпоставките за въвеждането на специалния режим за белгийската въгледобивна промишленост, се оказват в действителност отстранени. От това следва, че диференцирането на размера на изравнителните плащания в зависимост от реалните производствени условия е доказателство за желанието да се признаят съществуващите в действителност разлики, с цел да се гарантира еднаква печалба при сравними случаи, и следователно да се избегне дискриминирането. Тезата на ищеца би била уместна само в случай, че Върховният орган не беше приложил обективен и еднакъв критерий при проверката на съответствието на конкретното положение на предприятията с предпоставките за изравняване. Решението, което се съдържа в писмото, определя подобен критерий и освен това не се оспорва фактът, че положението в трите въгледобивни предприятия съответства на този критерий.

На второ място, по мнение на ищеца фактът, че параграф 26, 2 се отнася за „белгийски въглища” и че изравнителните плащания, посочени в букви б) и в), са от общ характер, е решаващ за глобалния характер и на изравняването, предвидено в буква а).

Този довод не е убедителен, като се има предвид, че изравнителните плащания, предвидени в букви б) и в) са ясно предназначени да приведат белгийската черна металургия, както и износителите на въглища, в състояние да издържат конкуренцията на общия пазар, в случай че границата, в резултат на предвидимата производствена себестойност, би била прекалено по-висока от цените на общия пазар. По тези причини целите на изравнителните плащания, съгласно букви б) и в), са от естество, различно от това на изравняването съгласно буква а). Освен това букви б) и в) са придружени от съвкупност от разпоредби, предназначени да ръководят разпределянето на тези изравнителни плащания, докато при изравняването съгласно буква а) такива правила липсват. Като се имат предвид тези различия между букви а), б) и в), както и че изразът „белгийски въглища” се обяснява както в единия, така и в другия случай, текстът на параграф 26 не позволява сам по себе си да се направи извода, че на изравняването съгласно буква а) следва да се придава глобален характер.

В случай, в който вноските на изравнителните плащания съгласно буква а) биха били еднакви за всички предприятия, без да се вземат предвид различията в техните производствени условия, изравняването би придобило дискриминационен характер и би загубило основанията си за съществуване, защото би се превърнало в субсидия, доколкото биха били предоставяни на предприятия, чиито производствени условия не са изложени на неудобствата, представляващи фактически предпоставки за изравнителни плащания. От това следва, че изравняването непременно трябва да бъде съобразено с индивидуалното положение на предприятията що се отнася до техните производствени условия.

Освен това, за да защити своята теза, ищецът се основава на съществуването на една гаранция за запазване на постъпленията.

Въпреки че Конвенцията не се позовава на съществуването, където е уместно, на връзка между изравняването и постъпленията, като последните са упоменати единствено в параграф 25 във връзка с данъчната основа на таксата, подобно тълкуване би било допустимо само в случай, че изравняването трябва непременно и при всички обстоятелства да покрие напълно разликата между намалените продажни цени и постъпленията, съществували в началото на преходния период. Случаят обаче не е такъв, тъй като изравняването представлява само защитна мярка, необходима, за да се избегнат прибързани и опасни промени в производствените равнища. В съответствие с параграф 24 от Конвенцията специалният режим, предвиден за тази цел, трябва да бъде съобразен с положението, съществуващо в момента на създаването на общия пазар. Не е позволено обаче тази разпоредба да се тълкува разширително, т.е. в смисъла на гаранция за запазване на първоначалното равнище на постъпленията. Въвеждането на специален режим като този на изравняването се обяснява със съществуването на определени условия за производство в Белгия, които съществено се различават от тези в другите страни, които участват в общия пазар. Следователно изравняването не би трябвало да излиза от границите на това, което е строго необходимото, за да се уравнишат, в определена степен, последиците от неудобството, произтичащо от тези

разлики, което не предполага гарантиране на запазването на първоначалните постъпления. Въпросът за това в каква степен общата стойност на продажната цена и на изравнителните плащания - обща стойност, която определя постъпленията на предприятията - трябва да варира през преходния период, е въпрос, който Върховният орган трябва да разгледа в зависимост от напредъка в преоборудването и в преустройството на белгийския въгледобив.

Освен това, ако изравняването би било насочено към гарантиране запазването на първоначалните постъпления, това би било в противоречие с принципа на намаляване на изравнителния данък, който е определен в параграф 25 от Конвенцията. Освен това Конвенцията предвижда, в съответствие с параграф първи от нея, постепенното адаптиране на производството към новите условия, които произтичат от създаването на общия пазар, а не адаптирането на новите условия към запазване на положението, което е съществувало в началото на преходния период.

Освен това, ако изравняването е трябвало, както поддържа ищецът, да осигури на въгледобивните предприятия финансовите средства, преценени като необходими за изпълнението на техните програми за преоборудване, предметът на изравнителния режим би излязъл далеч извън причините за тяхното установяване и това би го превърнало в мярка, насочена към предоставянето на активен и директен начин за преустройството на белгийските мини, което би било в противоречие с по-скоро пасивния характер на една защитна мярка.

На последно място ищецът изтъкна, че изравнителните плащания трябва да бъдат еднакви за всички въгледобивни предприятия поради факта, че Договорът и Конвенцията предвиждат, по-специално в член 5, алинея 4 и член 62 от Договора, както и в параграф 24, буква б и параграф 26, 4 от Конвенцията, специални мерки, насочени към изравняване на различията, които съществуват между въгледобивните предприятия, разглеждани поотделно.

Този довод не е състоятелен, защото въпреки че гореупоменатите разпоредби предвиждат други мерки освен изравняване за преодоляване на различията, които съществуват между въгледобивните предприятия, това по никакъв начин не е в противоречие с факта, че в случая на Белгия, изравняването е съобразено също така и с индивидуалните различия, доколкото изравнителния режим, предвиден за тази страна, предвижда това.

Следователно настоящото оплакване е неоснователно.

II) Заплаха за оттегляне на изравняването

Като се има предвид, че изравняването е защитна мярка, която позволява белгийските въглища да се интегрират в общия пазар още от началото на преходния период, през който трябва да бъде извършена дейността по преустройството и преоборудването, тази мярка не е предназначена да допринесе директно и активно за това. Очевидно е че изравняването се предоставя в случая, в който преустройството и преоборудването на

белгийските въгледобивни предприятия са осъществими в степен, достатъчна да позволи окончателното интегриране на белгийските въглища в общия пазар в края на преходния период.

Изравняването няма за цел да финансира преоборудването и преустройството на въгледобивните предприятия. От друга страна, ако би станало ясно, че някои предприятия не са осъществили дейността по преустройството и преоборудването и то по начин, че са отговорни, би трябвало да се признае, че изравняването би загубило своето основание или причина за съществуване. По този начин тези предприятия сами биха се лишили, по своя вина, от правото да се ползват от изравняване.

Върховният орган трябва да вземе предвид подобна възможност. Той вече направи това в условна форма в писмото си от 28 май 1955 г., в точка 2, буква г), като разреши на белгийското правителство евентуално да оттегли изравняването, ако получи предварително одобрение от Върховния орган. А текстът на писмото не позволява да се заключи, че Върховният орган би подчинил своето съгласие на критерии, които в действителност не са обективни и не са оправдани. Следователно Върховният орган не е злоупотребил с правомощие и искът по тази точка не е основателен.

В. СЪДЕБНИ РАЗНОСКИ

Съгласно член 60 от Правилника на Съда, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски; следователно ищецът трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

Като взе предвид материалите по делото,

като взе предвид Решението на Съда, постановено на 16 юли 1956 г. по настоящото дело,

след като изслуша устните състезания на страните,

след като бяха изслушани заключенията на генералния адвокат,

като взе предвид членове 2,3 буква в), 4, 5, 8, 14, 33, 34, 36, 50, 60, 61 и 62 от Договора, както и параграфи 1, 8, 24, 25 и 26 от Конвенцията,

като взе предвид Протокола относно Статута на Съда,

като взе предвид Правилника на Съда, както и Правилника на Съда за съдебните разходи,

СЪДЪТ

като отхвърля всички други по-общи или противоречащи заключения, реши:

Отхвърля се искът за отмяна на Решение № 22 - 66 на Върховния орган от 28 май 1955 г. и на някои решения на Върховния орган, които произтичат от неговото писмо от 28 май 1955 г. до Правителството на Кралство Белгия относно регулирането на изравнителната система.

Ищецът се осъжда да заплати разноските по делото.

Така реши и постанови Съдът, Люксембург, 29 ноември 1956 година.

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 29 ноември 1956 година.

Подписи